

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Poca cosa ha variat el punt de vista internacional en relació amb el nostre conflicte. La por a les derivacions que podria reportar una acció enèrgica contra els actes de pirateria i les comprovades transgressions als pactes establerts, priva d'obrar amb consciència a les potències democràtiques. I per això la República ha de fiar tot l'esforç a les seves pròpies forces. No cal dir que després d'aquesta posició, adoptada, ja sense esperances de rectificació, per part de les potències més obligades a comprendre'ns, solament la ferma unió de tot el poble, al costat del nostre Govern, ens farà forts per aconseguir la plena sobirania i salvar les llibertats amenaçades. Amb aquesta conducta, ferma i decidida, es debilitaran els engrescaments dels qui volien convertir Espanya en una colònia, perquè ja no veuran possible el triomf dels militars traïdors, i, per tant, no s'arriscaran a majors sacrificis. Si les democràcies viuen un esporugüiment incompreensible, hem d'ajudar-nos amb el nostre seny, per l'experiència viscuda i la realitat colpidora, per arribar a la consecució de retrobar-nos i fer-nos dignes dels nostres destins. Res més que la liquidació de la guerra ha de preocupar-nos en aquests dolorosos moments, ja que tota altra activitat, qualsevol tendència fora d'aquesta consigna, perjudica sensiblement la nostra situació. I això cal comprendre-ho, costi els sacrificis que costi. Amb la victòria s'obriran totes les possibilitats, mentre que sense guanyar la guerra, ja sabem el que ens espera: l'esclavitud i la misera. Llavors, comprendriem tota la inconsciència de la nostra conducta, però el mal ja estaria fet i ens hauria de pesar encara el sacrifici de tantes vides immolades per una causa que no hauriem sabut defensar.

ALFIL

CAL RECTIFICAR A TEMPS

Es palpable que la política de proveïments que s'ha seguit fins ara, constitueix un fracàs, del qual se'n fan eco els òrgans d'expressió dels partits polítics i de les organitzacions sindicals. Cada dia llegim en la premsa lamentacions, de ciutats i viles, pel desordre que s'està vivint, com a conseqüència de disposicions absurdes de les Conselleries de Proveïments i d'Agricultura de la Generalitat, i que no produeixen altres efectes que privar de tota coordinació la regulació de vida entre les comarques consumidores i les productores. Així, per aquesta política absurda, mentre els magatzems de molts Sindicats Agrícoles es troben abarrotats de gra, quantes poblacions de Catalunya s'han hagut d'acostumar a no veure pa! Naturalment, que no anem a queixar-nos, en relació amb el pa, els que tenim la sort de viure en comarques productores de blat. Però, aquesta desigualtat i aquesta manca de preparació i de capacitat en la distribució dels proveïments, imposa una rectificació dels nostres defectes.

Hom podrà invocar que hi pesen les conseqüències de la guerra... Naturalment que el poble accepta amb certa resignació ço que se li diu. Però, — val a dir-ho —, a contracor, profundament apenat i contrariat. I s'ha de confessar que aquesta contrarietat del poble és justificada. Perquè és sabut que no hi ha raó ni motiu perquè manqui aquest pa nostre de cada dia. Podrà escassejar, com succeeix altres anys, d'ací uns quants mesos, però ara en tenim encara — n'hem de tenir almenys —, i si acàs, per a més endavant, en preparar-nos com ens preparàvem anys enrera, s'evitava el conflicte, que de cap manera devia plantejar-se. I calia evitar-ho, precisament en bé de la guerra, en bé de la pròpia causa alliberadora per la qual es lluita en els camps de batalla, en bé de la tan desitjada victòria que tots anhelem.

Que no s'ha pensat, que tant com l'èxit de les armes al front, ens és indispensable una col·laboració, un entusiasme i una alta moral de la re-raguarda? Que no es vol veure, que sense el nostre pa de cada dia es resten col·laboracions, s'aflebeix l'entusiasme i decau sensiblement la moral? Que es demanin altres esforços i aportacions, altres molèsties i sacrificis — tot el que calgui i tot el que es vulgui —, però que almenys tothom disposi cada dia del seu pa, indispensable, sagrat, estimat. Cal no oblidar que la gent — i sobretot els infants — no comprendran, ni acceptaran, ni perdonaran mai que molts dies no tinguin ni tan sols una trista mossada de pa.

No volem ara escatir si sobren decrets, intervencions, delegacions, comissions, literatura i discursos. Sabem només que és precís, és indispensable i urgent, que es faci una política de proveïments ben ordenada i justa, perquè totes les poblacions, sense excepció, disfrutin de la part dels productes alimentaris que corresponguin a una repartició equitativa.